

Misijonska obzorja

POGLED PO SVETU

05 | leto 36 | oktober 2022 |

Misijonska nedelja

23. oktober 2022

Vi boste moje priče!

Apd 1, 8

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

mesec oktober imenujemo misijonski mesec, saj v tem mesecu vesoljna Cerkev obhaja misijonsko nedeljo. Vsako leto smo deležni posebne papeške poslanice, ki jo tudi letos objavljamo v reviji. Priporočam, da jo preberete in o njej premišlujete. Letošnje geslo poslanice je vzeto iz apostolskih del: »Vi boste moje priče« (Apd 1,8). Papež nam podaja tri ključne izraze: »Boste moje priče«, do »skrajnih mej sveta« in »Sveti duh bo prišel nad vas.«. Ti trije izrazi so vzeti iz iste vrstice apostolskih del in nakazujejo trojno misijonsko razsežnost, ki jo Jezus v svojem zadnjem nagovoru pred vnebohodom da svojim apostolom: iz Jeruzalema preko Judeje in Samarije do skrajnih meja sveta bodo apostoli postali Jezusove priče in ponesli veselo evangelijsko sporočilo.

Papež Frančišek nas s temi tremi izrazi spominja, da je to poslanstvo trajno in, kot sam pravi, je trajen klic vsem kristjanom, da nadaljujejo s pričevanjem. Oznanjevanje je zaščitni znak Cerkve in je torej tudi naše posebno poslanstvo.

Na letošnjo misijonsko nedeljo se spominjamo treh okroglih jubilejev, ki so v zadnjih 400 letih zaznamovali misijonsko dejavnost Cerkve. Pred 400 leti je bila ustanovljena Kongregacija za širjenje vere – de propaganda fide, pred

200 leti je blažena Pauline Jaricot ustanovila združenje za širjenje vere in sprožila verigo molitve in pomoči za misijone. Po njeni zamisli pa se sedaj obhaja tudi svetovni dan misijonov. Papež v to skupino prišteva še blaženega Paola Manna, ki se je rodil pred 150 leti. Ustanovil je sedanjo Papeško misijonsko zvezo, da bi za misijone pridobil in spodbudil duhovnike, redovnike in redovnice ter vse vernike.

Bog na različne načine navdihuje posameznike, ki se prepustijo vodenju Svetega Duha, da nastane nekaj novega in spodbudnega, da se misijonska zavest ohranja in dobiva nov zagon, ki omogoča, da se misijonsko poslanstvo Cerkve nadaljuje. Te ustanove so žive in dajejo misijonski zalet, da pod vodstvom Svetega Duha uresničujemo Jezusovo naročilo oznanjevanja do skrajnih meja sveta.

Današnji razviti svet, in del njega je tudi Evropa, se srečuje s krizo duhovnih poklicev. Semenišča in samostani mnogokje že ne morejo nadaljevati svojega poslanstva zaradi pomanjkanja novih poklicev. Vsi razmišljamo, kaj je narobe, da ni več poklicev. V Braziliji je pred več kot petdesetimi leti božji služabnik nadškof Helder Camara, ki je delal v mestu Recife in posvetil čas svojega nadškofovanja najbolj revnim v Amazoniji dejal, da dokler bo v

Braziliji gospodarska in politična kriza, bodo tudi poklici. Bal pa se je blagostanja, saj bo udobno in lagodno življenje bo odvrčalo prebivalce od vere in s tem bo tudi manj poklicev. Morda je tudi to eden od razlogov, da danes ni toliko poklicev. V revnih državah v Afriki in Aziji pa se srečujejo s težavo, da ne morejo sprejeti vseh kandidatov in kandidatki, ki prosijo za vstop v semenišča ali različne redovne družbe.

Prav gotovo so prej omenjene papeške ustanove, ki podpirajo misijone, velikega pomena, saj preko njih pomagamo in omogočamo otrokom v revnih deželah dostop do oskrbe s hrano, vzgojo pa tudi marsikateri duhovni poklic. To pa še ne pomeni, da se tukaj naše delo konča. Papeževa spodbuda za Misijonsko nedeljo nas želi usmeriti k osebnemu razmisleku o tem, da smo kot kristjani tudi mi poklicani k pričevanju in oznanjevanju evangelija.

Naj zaključim z besedami papeža Frančiška: »še naprej sanjam o Cerkvi, ki bo vsa misijonarska in o novi pomladi misijonskega delovanja krščanskih skupnosti«, saj smo po krstu preroki, priče, Gospodovi misijonarji.

Želim vam doživeto praznovanje misijonskega meseca in Misijonske nedelje.

Pavle Novak CM

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923–1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938–1987

Misijonska obzorja
POGLEJ PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure od ponedeljka do petka od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektoriranje: MSS

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4700 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2022: 9 EUR, za Evropo 12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS, Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO, št. transakcijskega računa pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: s. Vesna Hiti je najrajši v družbi otrok, Burundi

Misijoni – nikoli končana zgodba

PIŠE MATIJA NARED

Misijsko delo ni nikoli končana zgodba, kajti vedno znova mora odgovarjati na stiske ljudi, te pa se pojavljajo v najrazličnejših podobah. Misijskega področja v današnjem času ni več mogoče gledati le teritorialno, temveč tudi družbeno: zato, recimo, govorimo o novi evangelizaciji Evrope. Te pereče probleme lahko bolje razumemo, če globlje spoznamo težave, ki pestijo Cerkev na »največjem krščanskem kontinentu«: Južni Ameriki.

V Latinski Ameriki, tj. v delu Južne in Srednje Amerike, namreč živi nekaj manj kot polovica vseh katoličanov v svetovnem merilu. Podatki govorijo o 500 milijonih katoličanov. Temu številu lahko prištejemo še 60 milijonov špansko govorečih priseljencev v Združenih državah v Severni Ameriki. Torej – če razumemo prav – tu ne gre več za tipična misijonska področja. Načeloma so ti ljudje večinoma katoličani. Kljub vsemu pa je ravno zaradi velike revščine mnogo vrednot in sama oblika krščanskega življenja pred preizkušnjo. Socialne neenakosti so namreč ekstremne, dohodki pa na splošno nizki. Večini v Latinski Ameriki otežuje življenje revščina. Take težave pa povzročajo visoko stopnjo nasilja in drugega družbenega zla, ki močno vpliva na družine in na vso družbo. Čeprav je Južna Amerika dokaj bogata z naravnimi viri, je ta razdelitev dobrin dokaj neuravnovešena. Poglejmo za primer Amazonijo, ki je tako ali drugače pogosto v središču velikega mednarodnega zanimanja, vendar le zaradi svoje komercialne vrednosti, in ne z verskega ali etičnega vidika. Tam ljudje kljub izjemno bogatemu okolju velikokrat nimajo dovolj za golo preživetje. Uničevanje njihovega okolja zaradi sečnje lesa pa obenem uničuje tudi njihovo bivalno okolje. »Toku denarja« ni mar za avtohtone prebivalce teh gozdov. Cerkev je tako tu s svojim naukom o človekovem dostojanstvu glavna branilka dostojanstva domorodnih plemen. Kljub vsemu povedanemu pa je v ozadju teh družb še vedno živa dokaj tradicionalna in dinamična skupnost,

V francoskem predmestju Clichy-sous-Bois, kjer deluje s. Ana Slivka

ki načeloma zelo spoštuje človeško dostojanstvo, visoko ceni družino, ima globok čut za skupnost, občutek za iskanje skupnega dobrega in skrb za blaginjo vseh, še posebno najrevnejših in najbolj ranljivih v družbi. Za ohranjanje teh vrednot življenja v skupnosti je mnogo mladih priseljencev iskati zaslužek zunaj domačega kraja. Zaradi revščine na podeželju se ljudje namreč selijo v mesta, saj tam pričakujejo boljše zaposlitvene možnosti. Posledično gre v Cerkvi za stalen izziv, ki ga poraja nenehna rast predmestnih naselij, predvsem v glavnih in drugih večjih mestih. Prestolnica Bolivije La Páz, ki leži visoko v Andih, je leta 2012 imela na primer 766.468 prebivalcev. Zdaj jih je zaradi priseljavanja s podeželja že več kot milijon. Tu gre predvsem za mlade, ki pa v mestih ne najdejo ravno najboljšega ozračja za življenje in delo. Socialna stiska v predmestnem okolju se ob izgubi kulturnih korenin in razpadu družinskih vezi velikokrat rešuje z drogami in

nasiljem. Povečano preseljevanje pa je velik izziv tudi za samo krščansko obliko življenja. Cerkev nima ne sredstev ne duhovnikov, da bi lahko zadovoljivo stala ob strani tem ljudem. Kljub temu pa je ta duhovna podpora za marsikoga odrešilna, saj je Cerkev zanje v novih razmerah pogosto zadnje zatočišče upanja. Predvsem pomanjkanje duhovnikov in katehetov med ljudmi pa je obenem tudi voda na mlin različnim agresivnim evangeličanskim skupnostim in sektam, ki so se močno razširile po celini. Politična korupcija, brezposelnost, gospodarska kriza in uničevanje okolja vodijo številne vernike k temu, da podležejo lažnim obljubam odrešitve, ki jih ponujajo sekte. Za boj proti rasti teh sekt je pomembno spodbujati družino in krščansko vzgojo, saj imajo družine bistveno vlogo pri prenosu vere na skupnost in skrb za skupnost. Ko se družina razbije, se te vrednote izgubijo, razblinijo in nastane praznina, to pa pogosto zlahka zasedejo sekte, ki ponujajo lažni občutek »družine«. Varovanje uveljavljenih vrednot sobivanja, družine, sobivanja več generacij, varovanje okolja in pravična razdelitev dobrin je nauk, ki sledi že iz krščanskega načina življenja. K temu smo zavezani vsi. Tudi mi bogati Evropejci smo lahko hitro le korak od tega, da nam blagostanje izginje. Za pokojninske in zdravstvene sisteme ter za sisteme socialnega skrbstva se že dolgo ve, da so na dokaj trhljih nogah. Vse to so umetne tvorbe, odvisne od denarja, ki ga ekonomska kriza lahko dokaj hitro odpihne. Vsi ti sistemi temeljijo na denarju. Družina, naj bo majhna ali velika (tudi cerkvena), pa temelji na ljubezni. To bo preživelo. Samo to.

(Nekateri podatki povzeti po: <https://www.churchinneed.org/the-challenges-facing-the-church-on-the-worlds-most-catholic-continent/>)

Misijoni so dosti več od naših predstav

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Letos poleti je bila med nami s. Andreja Godnič, misijonarka v Venezueli. Spregovorila nam bo o njeni misijonski izkušnji in o delu, ki ga od leta 2008 opravlja v Latinski Ameriki. V Peruju je delovala 12 let, zadnja tri leta pa je v Venezueli.

Duhovniški ali redovniški poklic je poklic, ki je prvenstveno misijonski. Po zakramentu sv. krsta smo vsi poklicani, da pričujemo za Kristusa v svetu. Kaj vam pomeni živeti to poslanstvo?

Zame biti misijonarka pomeni biti priča Jezusove ljubezni in Njegovega delovanja. Pomeni prinašati Jezusa drugim. V drugi kulturi. Če se ne zavedam svojih mentalnih kategorij, kako razmišljam in dojemam svet okrog sebe, lahko naredim veliko škode.

Kako je dozorel v vas misijonski poklic, kaj vas je pripeljalo do tega? Je bil to sad osebne želje ali so vam predstojniki ponudili poslanstvo?

Misijonski poklic sem začutila na podoben način kot redovniški: z globokim hrepenenjem, z žejo, z

notranjim vabilom, vleklo me je nekam ven, drugam. Moje sestre so me spodbudile k razločevanju misijonskega klica, Jezus pa mi ga je potrdil z Božjo besedo.

Velikokrat, ko govorimo o misijonih, imamo v mislih bolj Afriko ali Azijo, kjer krščanstvo še ni povsod ukoreninjeno, manj pa Latinsko Ameriko, saj si predstavljamo, da ima krščanstvo tam že korenine. Kakšne so vaše izkušnje in pogledi na to?

Ja, misijoni ad gentes naj bi bili misijoni, kjer je potrebna prva evangelizacija. Latinska Amerika je brez dvoma katoliška. A zaradi revščine in številnega prebivalstva nima oznanjevalcev. V 500 letih krščanstva Duh še ni prekrasil občestva. Odkar sem na Karibih (v Venezueli), se mi

Iskren nasmeh pove več kot tisoč besed

pogledi na misijone spreminjajo tudi zaradi vzgojno-izobraževalnega poslanstva mojih sester, ki v Peruju ni bil del mojega misijona. Naučil me je, da so misijoni dosti več, kot so naše predstave in prepričanja.

Ali ima vaš red uršulink tradicij, da pošilja sestre v misijone? Kakšni dejavnosti dajete prednost?

Uršulinke ustvarjamo prostore, da so lahko skupaj revne in bogate punčke; revni imajo grozne predsodke proti bogatim in obratno. Me ustvarjamo prostor, da lahko bogati in revni doživijo drug drugega, da pridejo v stik, da se začnejo učiti skupaj, potovati skupaj ... in počasi se človek odpre človeku. To je naše poslanstvo. Slovenske uršulinke imamo dolgo tradicijo misijonark, med njimi tudi ustanoviteljice novih misijonov v Aziji. Zadnja uršulinska misijonarka je s. Zorica, ki je pred kratkim odpotovala v Senegal.

V domu ostarelih

Vedno nasmejana s. Andreja Godnič

Veliko slišimo o Venezueli, ki je zelo bogata s petrolejem, a kljub temu bogastvu trpi hudo pomanjkanje. Nekateri govorijo, da je večina prebivalstva pod pragom revščine. Kako pomagati tem ljudem, ki nimajo niti za vsakodnevno prehrano niti osnovne zdravniške oskrbe? Kako se ljudje spopadajo s tako hudim pomanjkanjem?

Več kot 6 milijonov Venezuelcev je zapustilo deželo. Domov poskušajo pošiljati denar, da bi njihovi otroci in ostareli starši lahko preživeli. Obedi se pri večini ljudi omejijo na kosilo, redno se je riž in fižol. Mnogi nimajo večerje. Večina gospodinjev nima

tekoče vode. Dosti ljudi ima po dve službi in prisiljeni so ustvarjalno iskati vire dodatnega zaslužka. Bolivar, domača valuta, je v zadnjih 3 letih izgubil 14 ničel. Plačilna valuta je ameriški dolar. Ko vprašam ljudi kako preživijo, mi navadno odgovorijo, da še sami ne vedo.

Tudi v Slovenijo se jih je že nekaj preselilo preko programa repatriacije za Venezuelce slovenskega rodu. Gotovo bodo potrebni velike pomoči in spremljanja, da se bodo lahko vživeli v slovensko okolje. To ne bo lahko, mnogi se bodo morali naučiti novega jezika in drugačnih navad, drugačnega načina življenja,

drugačnega podnebja, kot so bili vajeni v Venezueli. To so velike spremembe.

Če bi primerjali Peru in Venezuelo, kakšni so bili izzivi, se razlikujejo?

To sta dva različna svetova. V perujskih Andih je bil največji izziv sinkretizem. Ki marsikdaj povezuje stare predkrščanske navade in jih še ne opušča. Ti običaji jih spremljajo do današnjih dni. V limskem predmestju Pačakuteka je bil izziv živ odnos z Gospodom sredi njihovih tradicij. Tu v Karakasu, glavnem mestu Venezuele, pa je največji izziv

Po obrobih vaseh delijo hrano

Ulična zdravniška pomoč

prepoznati Gospodovo delovanje sredi bitke za preživetje in velikega trpljenja sredi največjega pomanjkanja na vseh področjih. V takih razmerah se morajo Venezuelci boriti, da lahko sploh preživijo, zato toliko ljudi beži iz države v upanju, da bo drugje bolje, kot v lastni državi.

Bi delili kakšno misel z našimi bralci in bralkami?

Rada bi se zahvalila. Brez njihove molitve, žrtev in velikodušnosti bi bil moj misijon drugačen, z veliko manj duhovnih tolažb in notranjih doz, kot pa sem jih deležna. Tudi ta duhovna in materialna pomoč mi daje novih moči. Zanje se še naprej priporočam. HVALA!!!

1975-10 **Kam drvimo?** Misijonska nedelja (363)

LETA 1976 PIŠE FRANC SODJA

Saj svet drvi svojo pot. Vedno več zmede, prevratov, nasilja, prelivanja krvi, teptanja človekovega dostojanstva in njegovih pravic. Konference, zborovanja o miru se vrstijo na vseh koncih sveta. Istočasno pa mrzlično oboroževanje, brezumna tekma, kdo bo koga prehitel.

Zahodne države potrošijo za zdravstvena raziskovanja štiri milijarde dolarjev na leto, za iskanje novega orožja pa petindvajset milijard. Če bi od tega dali le dvajset odstotkov nerazvitim deželam, bi v nekaj letih osemsto milijonov ljudi začelo živeti človeka vredno življenje. Tako pa na dan umre 10.000 otrok in od tega ena tretjina od lakote. Od štiriindvajsetih milijonov gobavcev jih je komaj štiri milijone oskrbovanih v gobavskih naseljih ali bolnicah. Nepismenost je še vedno ogromna, v nekaterih državah do 95 odstotkov. Sicer pa je treba vzeti v roko katerokoli mednarodno statistiko, da se človek zgrozi ob vprašanju: kam drvimo.

Ali ima torej še smisel misijonska nedelja? Saj je vsa armada

misijonarjev le kakor kapljica v morju. In še mi govorimo: saj so misijoni doma. Še več: tudi doma je pomanjkanje duhovnikov. Če si bomo vzeli te slogane za tolažbo, se bo res zgodilo, da se bo že leta 1980 sedanje število sto tisoč misijonarjev skrčilo na polovico. Morda je res pomanjkanje duhovnikov tudi v starih krščanskih deželah. Če ostanemo pri starem ali se duhovniki zaposlijo z laiški poklici, morda to drži. A bodimo pravični in razmislimo dejstvo, da je na primer v Evropi petnajstkrat toliko duhovnikov kot v Afriki, čeprav je le šestkrat toliko katoličanov kot v Afriki. Tega ne vidimo, ne čutimo, ker morda nimamo tiste ljubezni prvih kristjanov, ki so imeli »skrb za vso Cerkev«. Na pomoč morajo laiki, osebje

se mora pravičneje razporediti, zagrabiti je treba za svetovno problematiko. Viti roke v obupu, bi bilo nekrščansko. Prihodnost je v naših rokah. Zato je potrebna misijonska nedelja. Da se znova zbudimo. Da se znova resno vprašamo: kje smo mi katoličani. Ali nam ne nalaga zgodovinski trenutek odgovorno nalogo, ki jo lahko opustimo s ceneno tolažbo: saj ne moremo nič spričo sedanjega kaosa.

Kdo ima evangelij: komunisti, ateisti, materialisti – ali mi katoličani? Pričevanja je treba. Sicer bo koncil ostal na papirju. Ob vsem iskanju novega pozabljamo na elementarno ljubezen. Ob vseh »iznajdbah« na teološkem in pastoralnem polju nam predvsem manjka pokoncilskih svetnikov.

Naj bo na to misijonsko nedeljo naša molitev morda prav to: za pokoncilске svetnike, ki bodo prekrižali svet s Kristusovo ljubeznijo in izpričali, da je evangelij živ danes prav tako kot pred dva tisoč leti.

Skupina POTA na Madagaskarju

Indija: med preganjanjem in upanjem

DRAGO KARL OCVIRK

Kršćanstvo je prišlo v Južno Indijo že v apostolskih časih. Po izročilu ga je tam oznanjal apostol Tomaž, ki je v Kerali ustanovil sedem cerkva med tamkajšnjimi Judi. Ta cerkev se je ohranila kot posebna versko-narodna skupnost: Siroko-malabarska cerkev.

V 15. stoletju so v Keralo prišli Portugalci in z njimi katoliški misijonarji. Tem je po eni strani uspelo siro-malabarske kristjane povezati z Rimom, po drugi pa so pridobivali nove spreobrnjence. Med misijonarji je bil posebej uspešen sv. Frančišek Ksaverij. V 18. stoletju so v Indijo prišli še protestanti. Ko je oblast v Indiji prevzela angleška Vzhodnoindijska družba, katere edini cilj je bil *business*, posel in zaslužek, je z vso silo preprečevala misijonsko dejavnost. Po eni strani zato, da se ne bi zaradi nje vznemirjale hindujske elite, s katerimi je Družba poslovala, po drugi pa zato, ker so misijonarji kritizirali kastni sistem in izkoriščanje in zapostavljanje Indijcev.

Koliko kristjanov je danes v Indiji? Številke niso zanesljive, gibljejo se med 20 in 30 milijoni, to je 2-3 % vsega prebivalstva, organizacija *Odprta vrata* jih je naštel 69 milijonov. Protestanti so razdrobljeni po številnih Cerkvah in sektah, tako kakor povsod drugod, večinoma pa so katoličani, ki so razporejeni v tri obrede: večinskega latinskega, siro-malabarskega in siro-malankarskega. Kljub temu pa njihov vpliv zelo presega maloštevilnost. Spomnimo na delovanje *Misijonark ljubezni* Matere Terezije, ki so le najbolj znani kamenček v dobrodelnem delovanju Cerkve v Indiji, ki vodi kar 25 % bolnišnic in drugih zdravstvenih ustanov. Na izobraževalnem področju je v objemu Cerkve kar 20 milijonov študentov.

Ideološko sovraštvo

Mater Terezo so pred četrto stoletja, septembra 1997, pokopali z državnimi častmi, lani pa je oblast njenim

Protest krščanskih žena proti aretaciji njihovih mož zaradi vere.

sestram prepovedala dobivati pomoč iz tujine za svoje dobrodelne ustanove. Kot pravi direktor *Odprtih vrat*, svetovne organizacije za pomoč preganjanim kristjanom: »Priče smo sadovom treh desetletij laži in hindujske nacionalistične propagande. Kristjane oblasti vedno bolj zatirajo in diskriminirajo. Med epidemijo covida so jim v številnih krajih odrekli prehransko in medicinsko pomoč. Najhuje je, da to počnejo oblasti.« V zadnjih desetih letih je Indija na lestvici zatiranja kristjanov poskočila iz 26. mesta na deseto, takoj za Pakistanom in Iranom, a pred Kitajsko in Nigerijo.

Razlog za to je politični hinduizem: *hindutva*. Po tej ideologiji so edini pravi in upravičeni državljani samo hindujci, zato kristjani in muslimani ne smejo svoje vere kazati javno.

Ta ideologija je tudi imperialistična in osvajalna in se bori za enotno Indijo od Afganistana do Burme.

Hindujski nacionalisti očitajo kristjanom, da so bogati in da spreobračajo pripadnike najrevnejših kast, *dalite*. Še huje zamere gojijo do muslimanov,

pokaže Charlotte Thomas v raziskavi z zgovornim naslovom: *Pogromi in geto*. Obtoženi so, da so peta kolona v službi Pakistana, ki je zaradi spora okoli Kašmira v vojni z Indijo. Islamistični atentati v Bombaju novembra 2008 z več kot 150 mrtvimi, so sovraštvo samo še poglobili. Ne gre prezreti, da imata obe državi atomsko orožje!

Upanje kljub vsemu

Hindutva dejansko nima politične alternative, podobno kot je nima islamizem. Še posebej mestna okolja, kje je do nedavno vladala ekonomska statusna logika, se sedaj organizirajo po etnično-religijskem ključu. Manj se ljudje srečuje. Bolj se bojijo drug drugega in sovražijo.

Pisateljica Anuradha Roy primerja sedanje razmere Orwelovi *Živalski farmi*. »V mojem mestu pod Himalajo sta dve cerkvi in precej muslimanov. Praznike enih in drugih praznujemo skupaj, trenj ni. Na srečo je takšnih krajev v Indiji še veliko. Toda religijski nacionalizem je zelo borben v stvarnem svetu in na družbenih omrežjih, kjer fanatiki ves čas iščejo, kako spreti ljudi, ker razdeljena družba ustreza njihovim političnim ciljem. Na žalost, med opozicijskimi strankami ni prave alternative, na obzorju ni odrešenika ... Večina ljudi se trdo bori za preživetje in nima ne moči ne časa za sovraštvo. Borijo se zgolj za navadno vsakdanjo srečo. Med epidemijo ali izbruhom nasilja so si ljudje pomagali, čeprav so s tem ogrozili svoja življenja. Po mojem je to globok razlog za upanje.«

Ali lahko vsem tem dobrim ljudem kako pomagamo? »Še naprej ostanite obveščeni o kristjanih v Indiji in molite za njih,« spodbuja direktor *Odprtih vrat*. »V *Odprtih vratih* verjamemo, da lahko molitev vse spremeni. Kot je dejal naš ustanovitelj, brat Andrej, molitev ni priprava na bitko, molitev je bitka!«

Ognjeni afriški krst

S. URŠA MARINČIČ, ŠOLSKA SESTRA, UGANDA

Dragi moji, končno se vam po doooooolgem času spet oglašam. Nekateri ste me spraševali, če je kaj narobe. Hvala za skrb. Vse je okey, kot se pri nas reče. Samo tako težko se usedem za mizo. Življenje na misijonu, Bogu hvala, zelo lepo teče.

Kot sem vam omenila v zadnjem pismu, smo v skupnosti štiri sestre. Pred dobre pol leta sem nam je pridružila s. Kata. Bogu hvala zanjo. V tem času sem preživela tako imenovani »ognjeni afriški krst«. Prvič v štirih letih sem zbolela za malarijo, da pa je bila mera polna, sem zraven dobila še tifus in heli-cobakter. Moram priznati, da me je dobro zdelalo – za en teden me je popolnoma vrglo v posteljo, potem pa sem še kar nekaj časa čutila utrujenost. A sedaj sem zopet »stara jaz«, obogatena z novo izkušnjo. Bogu hvala!

seed«, šoli za otroke s posebnimi potrebami, imamo pouk vsak teden in ne morem vam opisati veselja teh otrok, ko lahko delajo na računalnikih. Komaj čakajo na sredo in ko pridem na vrata, me pričakajo z veselimi vzkliki in objemi. In kako dobri so kljub svojim telesnim omejitvam. Res sem ponosna nanje! Tudi računalništvo za mlade iz naših vasi teče naprej, le da v malo drugačni obliki in sicer med njihovimi počitnicami. Pri nas je namreč šola razdeljena na tri trimesestre po cca. tri mesece. Vmes imamo trikrat počitnice. Dvakrat po tri tedne, zadnje

Računalniško opismenjevanje mladih

Higiena je na prvem mestu

Ljudje nam vsak dan trkajo na vrata s prošnjo za pomoč – bodisi za možnost dela, bodisi za hrano, bodisi za pomoč pri zdravljenju, bodisi za podporo pri šolanju. Na tem mestu bi se vam rada iz srca zahvalila, saj smo jim prav po vaši dobroti in radodarnosti lahko blizu in jim pomagamo. Naj vam naš dragi Nebeški Oče v obilju povrne! Projekt računalniškega opismenjevanja lepo teče naprej. V »Karidaari

pa sedem tednov. Tako imamo lahko dva tečaja na leto. En je deljen – v času obeh krajših počitnic, drugi pa med glavnimi počitnicami. Na novo smo začele projekt opismenjevanja. V treh vaseh smo zbrale ljudi, ki ne znajo brati in pisati pa bi si to želeli ter jim s pomočjo domačih učiteljev omogočile polletno učenje. Zame osebno pa je največja sprememba to, da sem začela delati v vrtcu »Peace and good«. Laiški misijonarji

iz Italije so ga tik pred epidemijo Covid-19 na novo odprli, a je zaradi le-te deloval le dva meseca (pri nas so bile šole zaradi epidemije 2 leti zaprte). Vse postavljamo na novo. Res lepa izkušnja! Moja naloga je, da stvari lepo tečejo, da učiteljice kvalitativno opravljajo svoje poslanstvo, poučujem verouk, učiteljicam pomagam v razredu. Skratka poslanstvo, ki mi je pisano na kožo.

Morda ste zastrigli z ušesi, ko sem napisala, da pomagam »učiteljicam« in to v »razredu«, govorim pa o vrtcu. Ja, namenoma sem uporabila ta dva izraza. Naši afriški vrtci so namreč popolnoma drugačni od evropskih, kar je bil, in še vedno je, zame velik izziv – sprejeti in živeti se v to drugačnost, hkrati pa videti, kako počasi delati korake naprej. Pri nas se vrtec imenuje »nursery school«, kar bi lahko prevedli kot »mala šola«. In dejansko funkcionira kot šola. Vsi vrtci so privatni, ker država te veje vzgoje zaenkrat uradno ne podpira. To pomeni, da je v celoti samo plačljiv in neobvezen. No, sicer pa tudi osnovna šola pri

Osnovno opismenjevanje odraslih

nas žal še ni obvezna in je samo delno financirana od države, kar pomeni, da je še vedno veliko otrok, ki ne hodijo v šolo ... Hkrati pa to tudi pomeni, da nimamo inšpekcije, ki bi preverjala kvaliteto vzgoje, infrastrukturo in materiale. A žal tudi osnovna šola tega nima, zato je kvaliteta izobraževanja v Ugandi zelo nizka.

Vrtec je razdeljen v tri starostne skupine: 3 – 4 leta (baby class), 4 – 5 let (middle class), 5 – 6 let (top class). Naš vrtec je zelo lep, saj je na novo zgrajen iz opeke (večina vrtcev je samo doštukana soba iz blata v osnovni šoli ali pa preprosto en prostor privatne hiše). Zaradi dvoletnega izostanka zaradi Covid-19 se nam je vpisalo veliko otrok v baby class in zelo malo v top. In zato smo letos izjemoma odprli dva razreda baby class, en middle in en top. V vsakem od baby class imamo po 50 otrok in eno učiteljico. Verjetno se držite za glavo. Pa vendar je to v primerjavi z ostalimi vrtci, ki imajo tudi po sto in več otrok na učiteljico, idealno. Naj še dodam, da imata obe učiteljici baby razreda s sabo vsaka svojega otročička, ki ju morata med poukom podojiti, preobleči, potolažiti. Hkrati pa poskrbeti za vse potrebe ostalih malčkov. Iskreno ju občudujem! Z eno roko piše po tabli in razlaga, z drugo doji malega (pri nas je dojenje najbolj običajna stvar, popolnoma sprejemljiva povsod, tudi v cerkvi).

Otroci sami pomijejo posodo po obroku

Glavni material naših vrtcev je zvezek in svinčnik. Kar pomeni, da vsi sedijo v klopih in ponavljajo za učiteljico ter se trudijo pisati. Že v baby razredu se otroci začnejo učiti črke in številke, v middle začnejo računati, v top pa to nadgrajujejo. No, pri nas imamo tudi nekaj igrac, zunanjih igral in dodatnih učnih pripomočkov (kar ostali vrtci nimajo), ki pa so učiteljicam popolnoma nepoznani. Tako je zame izziv vse to jim približati, da jih osvojijo in uporabljajo. Ker otroci nimajo delovnih zvezkov, je učiteljica v baby razredu ta, ki mora v vsak zvezek napisati nalogo, ki jo morajo otroci rešiti. Si predstavljate – vsak dan v 50 zvezkov napisati ali narisati naloge za vsaj dva predmeta?! To potem popraviti in hkrati držati razred. Starejši potem že prepisujejo iz table. Po drugi strani pa so naši otroci zelo samostojni in spretni v vsakdanjih

opravih. Pri nas nimamo čistilke. Otroci po končanem pouku vzamejo v roke metle in pometejo razrede. Prav tako storijo z obednico po vsakem obroku. V naši šoli imamo namreč zajtrk – njihovo »obushero« (tekoča polenta) in kosilo (polenta oz. dvakrat na teden riž in fižol). Tudi skodelice in krožnike pomijejo sami (pri nas se je kar s prsti, tako da pribora nimamo), seveda z našo pomočjo. Razdelili smo jih v skupine, tako da so v vsaki skupini mešano starejši in mlajši otroci in vse teče brez problemov.

Meni zelo lepa navada je tudi jutranji »assembly«. Ko otroci prihajajo v vrtec se postavijo v kolone po razredih. V času polurnega zbiranja pojemo in plešemo, nato pa zapojemo ugandsko himno, zmolimo jutranjo molitev in se odpravimo v razrede. Dan zaključimo ob 16 - ih s skupno molitvijo.

Za konec pa še dva meni draga in simpatična spomina ...

Čisto na začetku je en fantek cel dan hodil za mano in me zelo pozorno opazoval. Potem pa se je le opogumil in vprašal: »A si ti Marija?« Seveda – bele polti sem in na glavi imam bel šlajer. No, za druge podobnosti pa se bom morala bolj potruditi.

Drugi pa je moj mali prijatelj Muhammed. Fantek, ki je musliman, a hodi v naš vrtec. On pride vsak dan dvakrat do trikrat k meni. Me prime za roko in me s svojimi veliki rjavimi očki globoko pogleda ter mi nežno reče: »munywani wange«, kar v prevodu pomeni »moja prijateljica«, potem pa se veselo odhiti igrat naprej.

Tako – da si lažje predstavljate, kako živimo pri nas pod palmami. No, zadnja novost (ki pa dejansko sploh ni novost) pa je ta, da se je v domovino vrnil moj »big brother = veliki brat«, kot ga sama kličem, dolgoletni misijonar Danilo Lisjak, ki mi je velik zgled predanega misijonarja. Dragi Danilo, hvala za tvojo očetovsko podporo v vseh pogledih! Hvala in prosim za še. Velik objem in Božji blagoslov vsem. Hvala, ker ste!

Papeževa poslanica za svetovni misijonski dan 2022

»Vi boste moje priče« (Apd 1,8)

Dragi bratje in sestre!

Te besede pripadajo zadnjemu pogovoru vstalega Jezusa s svojimi učenci, preden je šel v nebesa, kakor je opisano v Apostolskih delih: »Prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta« (Apd 1,8). To je tudi tema Svetovnega misijonskega dneva 2022, ki nam kot vedno pomaga živeti dejstvo, da je Cerkev po svoji naravi misijonarska. Letos nam daje priložnost, da se spomnimo nekaterih pomembnih priložnosti za življenje in poslanstvo Cerkve: ustanovitve Kongregacije Propaganda Fide – danes za Evangelizacijo narodov – pred 400 leti, in pred 200 leti Družba za širjenje vere, ki je skupaj z Družbo svetega otroštva in Družbo sv. Petra apostola pred 100 leti doseglo papeško priznanje.

Zadržimo se pri teh treh ključnih izrazih, ki povzemajo tri temelje življenja in poslanstva učencev: »Boste moje priče«, do »skrajnih mej sveta« in »Sveti duh bo prišel nad vas.«

1. »Boste moje priče« – Klic vsem kristjanom, naj pričujejo za Kristusa.

To je središčna točka, srce Jezusovega učenja učencem glede njihovega poslanstva v svetu. Vsi učenci bodo Jezusove priče po zaslugi Svetega Duha, ki ga bodo prejeli. Kot taki bodo postavljeni po milosti, kamor koli bodo šli, kjer koli bodo. Kot je Kristus prvi poslani, torej Očetov misijonar (prim. Jn 20,21) in je kot takšen njegova »zvesta priča« (prim. Raz 1,5), tako je vsak kristjan poklican

biti misijonar in Kristusova priča. In Cerkev kot skupnost Kristusovih učencev nima drugega poslanstva kot evangelizirati svet, ko pričuje za Kristusa. Identiteta Cerkve je evangelizirati.

Ponovno poglobljeno branje celote nam razjasni nekatere vedno aktualne vidike za poslanstvo, ki ga je Kristus zaupal učencem: »Boste moje priče.« Množinska oblika poudari skupnostno-cerkveni značaj misijonskega klica učencev. Vsak krščeni je poklican k poslanstvu v Cerkvi in po naročilu Cerkve. Poslanstvo torej vršimo skupaj, ne posamezno, v občestvu s cerkveno skupnostjo in ne na svojo pobudo. In četudi obstaja kdo, ki v neki zelo posebni situaciji sam izvaja evangelizacijsko poslanstvo, ga izvaja in ga vedno mora izvajati v občestvu s Cerkvijo, ki ga je poslala. Kakor je učil sv. Pavel VI. v Apostolski spodbudi Evangelii nuntiandi, meni zelo ljubem dokumentu: »Evangelizirati ni nikoli za nikogar individualno in izolirano dejanje, ampak je globoko cerkveno. Ko najbolj neznani pridigar, katehist ali pastir na najbolj odmaknjenem kraju oznanja evangelij, zbira svojo majhno skupnost ali deli neki zakrament, tudi če je sam, vrši dejanje Cerkve, in njegovo dejanje je preko institucionalnih odnosov, pa tudi po nevidnih vezeh in globokih koreninah v redu milosti zanesljivo povezano z evangelizacijsko dejavnostjo celotne Cerkve« (št. 60). Dejansko ni naključje, da je Gospod Jezus svoje učence poslal v misijon po dva in dva, saj ima pričevanje kristjanov za Kristusa predvsem skupnostni značaj. Od tod bistveni pomen prisotnosti

skupnosti, pa čeprav majhne, pri uresničevanju poslanstva.

Na drugem mestu se od učencev zahteva, da živijo svoje osebno življenje v ključu poslanstva. Jezus jih ne pošilja v svet samo zato, da bi misijonarili, ampak tudi in predvsem, da bi živeli poslanstvo, ki jim je zaupano; ne samo zato, da bi pričevali, ampak tudi in predvsem, da bi bili Kristusove priče. Kakor to pove apostol Pavel z zares ganljivimi besedami: »Vedno nosimo v svojem telesu Jezusovo umiranje, da bi se v našem telesu razodelo tudi Jezusovo življenje« (2 Kor 4,10). Bistvo poslanstva je pričevati za Kristusa, se pravi za njegovo življenje, trpljenje, smrt in vstajenje iz ljubezni do Očeta in do človeštva. Ni naključje, da so apostoli iskali zamenjavo za Juda med tistimi, ki so bili, kakor oni, priče vstajenja (prim. Apd 1,22). Kristus in to vstali Kristus je tisti, za katerega moramo pričevati in čigar življenje moramo deliti. Kristusovi misijonarji niso poslani, da bi posredovali sebe, da bi pokazali svoje prepričljive kvalitete in sposobnosti ali svoje vodstvene talente. Namesto tega imajo vzvišeno čast, da v besedah in dejanjih ponudijo Kristusa, ko vsem oznanjajo veselo oznanilo njegovega odrešenja z veseljem in pogumom kot prvi apostoli.

Zato je konec koncev prava priča »mučenec«, tisti, ki da življenje za Kristusa, in tako vrača dar, ki nam ga je On dal v samem sebi. »Prvi nagib za oznanjevanje evangelija je Jezusova ljubezen, ki smo jo prejeli. Izkušnja, da nas ljubi On, ki nas je odrešil, nas nagiba, da ga ljubimo vedno bolj« (Evangelii gaudium, 264).

Papez s Kazahstanci

Končno pa v zvezi s krščanskim pričevanjem ostaja vedno veljavna ugotovitev sv. Pavla VI.: »Sodobni človek raje posluša pričevalce kot učitelje, ali če posluša učitelje, jih zato, ker so pričevalci« (Evangelii nuntinadi, 41). Zato je pričevanje evangeljskega življenja kristjanov temeljno za prenos vere. Po drugi strani pa ostaja enako nujna naloga oznanjevanja njegove osebe in njegovega sporočila. Dejansko isti sv. Pavel VI. nadaljuje: »Vedno je nepogrešljivo oznanjevanje, to besedno razglašanje sporočila. [...] Beseda vedno ostaja aktualna, zlasti kadar je nosilka Božje moči. Zato je še vedno aktualen aksiom sv. Pavla: »Vera je iz oznanjevanja« (Rim 10,17). Slišana Beseda nas vodi k veri« (prav tam, 42). Pri evangelizaciji gresta zato zgled krščanskega življenja in oznanilo Kristusa skupaj. Eden služi drugemu. Gre za dvoje pljuč, s katerima mora dihati vsaka skupnost, da bi bila misijonarska. To popolno, skladno in veselo pričevanje za Kristusa bo zanesljivo privlačna sila za rast Cerkve tudi v tretjem tisočletju. Zato spodbujam vse, naj spet dobijo pogum, odkritost, tisto paressio prvih kristjanov, da bodo pričevali za Kristusa z besedami in deli, v vseh življenjskih okoljih.

2. »Do skrajnih meja zemlje« – Trajna aktualnost univerzalnega evangelizacijskega poslanstva.

Ko spodbuja učence, naj bodo njegove priče, vstali Gospod napoveduje, kam bodo poslani: »V Jeruzalem in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta« (Apd 1,8). Tu se zelo jasno pokaže univerzalni značaj poslanstva učencev. Zelo jasno se v skoraj koncentričnih krogih pokaže »centrifugalno« geografsko gibanje od Jeruzalema, ki ga judovsko izročilo smatra kot središče sveta, v Judejo in Samarijo, ter končno »do skrajnih mej sveta«. Poslani so, da bi oznanjali, ne da bi se šli prozelitizem. Kristjan se ne ukvarja s prozelitizmom. Apostolska dela nam pripovedujejo o tem misijonarskem gibanju. Daje nam čudovito podobo Cerkve »v izhodu«, da bi izpolnila svoj poklic pričevanja za Gospoda Kristusa, ki ga usmerja Božja previdnost preko konkretnih okoliščin življenja. Prve kristjane so namreč preganjali v Jeruzalemu in zato so se razpršili po Judeji in Samariji in so povsod pričevali za Kristusa (prim. Apd 8,1.4).

Nekaj podobnega se še vedno dogaja v našem času. Zaradi verskih preganjanj ter vojnih

razmer in nasilja, so številni kristjani prisiljeni zbežati iz svoje dežele v druge države. Hvaležni smo tistim bratom in sestrām, ki se ne zapirajo v trpljenje, ampak pričujejo za Kristusa in za Božjo ljubezen v državah, ki jih sprejmejo. K temu jih je spodbujal sv. Pavel VI. glede na »odgovornost, ki pripada migrantom v državah, ki jih sprejmejo« (Evangelii nuntianti, 21). Dejansko vedno bolj doživljamo, kako prisotnost vernikov različnih narodnosti bogati obraz župnij in jih naredi bolj univerzalne, bolj katoliške. Zato je pastorala migrantov misijonarska dejavnost, ki je ne smemo zanemarjati, in lahko pomaga tudi krajevnim vernikom, da ponovno odkrijejo veselje krščanske vere, ki so jo prejeli.

Navedba »do skrajnih mej sveta« mora spraševati Jezusove učence vseh časov in jih vedno priganjati, da gredo naprej od običajnih krajev, da bi pričevali o Njem. Kljub vsem zmogljivostim zaradi sodobnega napredka, tudi danes še vedno obstajajo geografska področja, na katera misijonarji, ki so Kristusove priče, še vedno niso prišli z veselim oznanilom o Njegovi ljubezni. Po drugi strani pa ne bo nobene človeške resničnosti, ki bi bila tuja pozornosti Kristusovih učencev pri njihovem poslanstvu. Kristusova Cerkve je bila in vedno bo »v izhodu« k novim geografskim, socialnim, bivanjskim obzorjem, k »mejnim« krajem in človeškim stanjem, da bi pričevali za Kristusa in za njegovo ljubezen vsem moškim in ženskam vseh ljudstev, kultur in socialnega stanu. V tem smislu bo poslanstvo vedno tudi missio ad gentes, kakor nas je učil 2. vatikanski koncil, zato bo morala Cerkve vedno iti dlje, preko svojih meja, da bo vsem oznanjala Kristusovo ljubezen. Glede tega bi se rad spomnil in zahvalil številnim misijonarjem, ki

so svoje življenje namenili temu, da so šli »preko« in utelesili Kristusovo ljubezen do mnogih bratov in sester, ki so jih srečali.

3. »Sveti Duh bo prišel nad vas« – Vedno dovoliti, da nas okrepi in vodi Duh.

Ko je učencem napovedal njihovo poslanstvo, da bodo njegove priče, je vstali Kristus tudi obljubil milost za tako veliko odgovornost: »Sveti Duh bo prišel nad vas in boste moje priče« (Apd 1,8). Po pripovedi Apostolskih del se je dejansko prav po spustu Svetega Duha na Jezusove učence zgodilo prvo dejanje pričevanja za Kristusa, mrtvega in vstalega, s kerigmatskim oznanilom, s tako imenovanim misijonskim govorom sv. Petra prebivalcem Jeruzalema. Tako se je začelo obdobje evangelizacije sveta s strani Jezusovih učencev, ki so bili prej slabotni, prestrašeni, zaprti. Sveti Duh jih je okrepil, jim dal pogum in modrost, da so pričevali za Kristusa pred vsemi.

Kot »nihče ne more reči: 'Jezus je Gospod,« razen po delovanju Svetega Duha (1 Kor 12,3), tudi noben kristjan ne more v polnosti in pristno pričevati za Jezusa Kristusa brez navdih in pomoči Duha. Zato je vsak misijonarski Kristusov učenec poklican, da prepozna temeljno pomembnost delovanja Duha, da živi z Njim v vsakdanjosti in da stalno od Njega prejema moč in navdih. Ravno takrat, ko se počutimo utrujeni, brez navdušenja, izgubljeni, se spomnimo in se v molitvi zatecimo k Svetemu Duhu, ki – to hočem še enkrat poudariti – ima temeljno vlogo v misijonarskem življenju, da mu pustimo, da nas požiivi in okrepi On, ki je neizčrpni božanski vir novih energij in veselja nad tem, da Kristusovo življenje delimo z drugimi. »Prejeti veselje Duha je milost. In je edina moč, ki jo moremo imeti za oznanjevanje

evangelija, za izpovedovanje vere v Gospoda« (Sporočilo Papeškim misijonskim družbam, 21. maja 2020). Tako je Duh pravi protagonist poslanstva: On je tisti, ki daje pravo besedo ob pravem času na pravi način.

V luči delovanja Svetega Duha hočemo tudi razumeti misijonske obletnice leta 2022. Ustanovitev Svete Kongregacije de propaganda fide leta 1622 je narekovala želja, da bi spodbujali misijonsko poslanstvo na novih ozemljih. Previdnostni uvid! Kongregacija se je izkazala kot ključna, da je evangelizacijsko poslanstvo Cerkve postalo v resnici takšno, neodvisno od vmešavanja svetnih sil, da bi ustanovili tiste krajevne Cerkve, ki danes kažejo tolikšno moč. Želimo si, da bi Kongregacija tako kot v preteklih štirih stoletjih z lučjo Duha nadaljevala in okrepila svoje delo pri usklajevanju, organiziranju in animiranju misijonskih dejavnosti Cerkve.

Isti Duh, ki vodi vesoljno Cerkev, navdihuje tudi preproste može in žene za izredna poslanstva. Tako je bilo tudi z nekim francoskim dekletom, Pauline Jaricot, ki je pred natanko 200 leti ustanovila Združenje za širjenje vere. Njeno razglasitev za blaženo obhajamo v tem jubilejnem letu. Kljub negotovim razmeram je sprejela Božji navdih in sprožila mrežo molitve in nabirke za misijonarje, da bi verniki lahko dejavno sodelovali pri misijonih »do skrajnih mej sveta«. Iz te genialne zamisli se je rodil Svetovni misijonski dan, ki ga obhajamo vsako leto, in njegova nabirka je po vseh skupnostih namenjena vesoljnemu skladu, s katerim papež podpira misijonsko dejavnost.

V tem kontekstu omenjam tudi francoskega škofa Charlesa de Forbin-Jansona, ki je začel Družbo svetega otroštva za pospeševanje misijonske misli med otroki z

geslom: »Otroci evangelizirajo otroke, otroci molijo za otroke, otroci pomagajo otrokom vsega sveta«; kakor tudi gospe Jeanne Bigard, ki je začetnica Družbe sv. Petra, apostola za podporo bogoslovcev in duhovnikov v misijonskih deželah. Te tri misijonske dejavnosti so bile priznane kot »papeške« pred natanko sto leti. Prav tako pod navdihom in vodstvom Svetega Duha je blaženi Paolo Manna, ki se je rodil pred 150 leti, ustanovil sedanjo Papeško misijonsko zvezo, da bi za misijone senzibiliziral in spodbudil duhovnike, redovnike in redovnice ter vse Božje ljudstvo. Član te zadnje ustanove je bil tudi sv. Pavel VI., ki mu je dal papeško priznanje. Te štiri Papeške misijonske družbe omenjam zaradi njihovih velikih zgodovinskih zaslug, pa tudi da bi vas povabil, da se v tem posebnem letu z njimi veselite zaradi dejavnosti, ki jih vršijo v podporo evangelizacijskega poslanstva vesoljne in krajevnih Cerkva. Upam, da bodo krajevne Cerkve mogle v teh Družbah najti trdno orodje za negovanje misijonskega duha v Božjem ljudstvu.

Dragi bratje in sestre, še naprej sanjam o Cerkvi, ki bo vsa misijonarska in o novi pomladi misijonskega delovanja krščanskih skupnosti. Ponavljam Mojzesovo željo za Božje ljudstvo na poti: »Ko bi se le vse Gospodovo ljudstvo spremenilo v preroke« (4 Mz 11,29). Da, vsi v Cerkvi bodimo to, kar po krstu že smo: preroki, priče, Gospodovi misijonarji! V moči Svetega Duha in do skrajnih mej sveta. Marija, kraljica misijonov, prosi za nas!

Rim, Sv. Janez v Lateranu, 6. januarja 2022, Gospodovo razglašenje.

FRANČIŠEK

Prevod: Vatican News

Česa naj se lotimo?

S. MARTA MEŠKO, KIJEV, UKRAJINA

Po treh mesecih bivanja na Zakarpatju smo se tri Marijine sestre vrnile v Kijev. Na vlaku sem v duhu spraševala Gospoda, le kaj bomo zdaj tam delale. Česa naj se lotimo? In v misli se mi je prikradla beseda »evangelizirati«. Ta beseda me je potolažila, ker mi je razsvetlila trenutek negotovosti in usmerila razmišljanje – ne glede na to, kar boš delala, oznanjaj evangelij. Na misel mi je prišel zelo konkreten del evangelija – zadnja sodba, kjer Jezus pravi, da karkoli ste storili drugemu, ste storili meni.

Prostovoljci iz dobrodelne organizacije De Paul Ukrajina so v času vojne, potem ko je ruska vojska odšla iz okolice Kijeva, začeli obiskovati vasi in prebivalce, ki so preživeli vso grozoto vojne. Tako sem se jim pridružila tudi sama, da se bom srečala z ljudmi in spoznala, s čim in na kakšen način lahko Marijine sestre pomagamo družinam, otrokom, starejšim ljudem. Prostovoljci so delili majhne pakete z živili. Pri eni družini, bila sta samo mož in žena, so me povabili k ogledu, kaj je ostalo od njihovega doma. Z eno besedo ruševine, še posoda je zgorela. Nagovorila me je misel gospe Olge, ko se je po dveh mesecih vračala v svojo vas in je v srcu prosila, da bi imela moč preživeti, da ne bi padla pod bremenom hudega, ampak bi mogla gledati v prihodnost. Zmore se veseliti majhnih drobnih stvari, kot tega, da so jo doma pričakale žive kokoši. Gospa Olga pove, da ima njen mož zlate roke, da če bi le imeli gradbeni material, bi sami začeli graditi hišico, da bi lahko preživeli zimo. In prav gospa Olga mi je pokazala pot, kako lahko pomagamo. Takoj sem pomislila, da je treba ljudem prisluhiti in jih razumeti, kaj želijo ter jim pomagati uresničiti njihovo željo. Potem bo stvar stekla. Doma smo se v skupnosti pogovorile in sklenile, da jim bomo priskrbele gradbeni material. Že čez nekaj dni smo skupaj s prostovoljcem Dmitrijem peljali kupljen gradbeni material v eno izmed vasi, da bi še pred zimo uspeli kaj narediti. Tako smo videli, da se kljub veliki bedi vendar da nekaj narediti. To nam je dalo in daje korajžo.

Tudi posoda je zgorela, kar dokazuje, da so bile uporabljene fosforne bombe

Potem smo obiskali še vas Zagalji, kjer je porušenih več kot sto hiš. Komaj smo prišli v vas, smo že srečali gospo, ki je začela spraševati, kdo smo in ali jim lahko kako pomagamo. Tako nam je Gospod spet poslal človeka s konkretno prošnjo, da bi kupili material za izolacijo strehe. Ogledali smo si hišo, ki so jo že začeli obnavljati in so postavili streho. Ta dan smo obiskali še pet družin in planirali nakup gradbenega materiala. Že čez dan smo drugi družini peljali gradbeni material. Od velike lepe hiše so ostale le ruševine. Ena družina z dvema majhnima otrokoma živi v hišici – kontejnerju, stara mama in stari oče pa sta si naredila sobico v hlevu. V času ruske okupacije, ki je v njihovi vasi trajala kar deset dni, so se skrivali v kleti.

Kuhali so si ponoči, da se ne bi videlo, da kurijo. Brat ge. Ljude je bil korajžen in je hodil po vasi ter nosil hrano živalim – kuram, zajcem, prašičem, celo za kravo, ki je preživela, je skrbel. Ljudje so bežali iz vasi. S seboj so lahko vzeli samo najnujnejše in živali so pustili doma. Prijateljico ge. Ljude so ubili, ker ni pravočasno odprla vrat ruskim vojakom. Hiša ge. Ljude je zgorela v 20 minutah. Srečni so bili, da so ustavili ogenj, da ni zgorel še hlev.

Povedali so nam, da v vasi Moščun živi babica, ki je prav tako ostala brez hiše in bi potrebovala prostor za bivanje. Tudi ona živi v hlevu, kjer smo jo ob obisku tudi našli. Srečali smo še eno starejšo gospo, ki se je znašla v isti situaciji. Spet sem bila presenečena nad božjo Previdnostjo, ki z veliko natančnostjo naredi, da se ljudje srečamo.

To je nekaj utrinkov našega služenja v Kijevu. Da bi unovčili darove, ki ste jih zbrali, bomo pomagali ljudem z nakupom gradbenega materiala. To je kot nekakšna stopnička, da začnejo gledati v prihodnost. Težko je gledati na pogorišče, kjer je še pred nekaj meseci stala tvoja hiša. Nekateri nas sprašujejo, kako bomo vsem pomagali? Vsem ne bomo. So še druge organizacije, ki tudi pomagajo na svoj način. Zaupamo v Božjo Previdnost, ki organizira, da se ljudje srečamo, da spoznamo potrebe in se nato skupaj odločimo, kako naprej. Hvala vsem darovalcem za velikodušen odziv. Naj vam Gospod poplača stotero, ker on sam obljublja takšno plačilo. Ljudje v Ukrajini so zelo hvaležni za vsako gesto, ki jim govori o vaši dobroti.

Misijonsko središče Slovenije,
Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana
TR pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933
referenca: SI00 249695
namen nakazila: pomoč za Ukrajino

Iznajdljivi Salezijanci

Od 17. do 29. avgusta 2022 sta narodni ravnatelj Matjaž Križnar in salezijanski inšpektor v Sloveniji Marko Košnik obiskala Mozambik in Etiopijo. Namen obiska je bil od bliže spoznati nekatere salezijanske ustanove v Mozambiku in Etiopiji, še posebej kraje, kjer delujeta salezijanski misijonar Tone Grm in laiška misijonarka salezijanska sotrudnica Polona Dominik.

Mozambik

Na letališču v Mozambiku naju je pričakal misijonar Tone Grm. V čakanju na polet proti Tete, kjer je bil naš cilj, smo obiskali salezijanski šolski in poklicni center San Jose' de Lhanguene z župnijo, kjer je misijonar Tone deloval pred leti. Vodil naju je tudi po revni mestni četrti, kjer delujejo salezijanci. Želel je, da se soočiva z realnostjo in stanjem ljudi in si sama ustvariva vtis o razmerah in delu.

Tete je mesto ob veliki reki, ki leži kakih 1500 km severno od Maputa. Nahaja se blizu svetovno znanih rudnikov premoga, skozenj pa teče velika reka Zambezi. V kovčkih sva prinesla nekaj medicinskih pripomočkov, ne brez težav, a sva jih rešila z malo podkupnino uradnikom. Najprej se ustavimo v salezijanski ustanovi na obrobju mesta, ki nosi naslov Dom Bosco Matundu. Razprostira na več hektarov veliki posesti z raznimi ustanovami kot so oratorij, srednja šola in poklicni center. V delavnicah

smo srečali nekaj starejših učencev, ki so izdelovali šolske stole in klopi po naročilu za bližnjo univerzo. Potrebe po poklicni izobrazbi so

izredno velike. Ta ustanova mlade izuči v praktičnih poklicih, da že po pol letnem ali daljšem usposabljanju najdejo delo in si ustvarijo boljše možnosti za življenje.

Naš končni cilj je mesto Moatize, mesto prahu, ki se nahaja med sotočjema dveh rek. Pot do tja bi sicer trajala le dobrih 20 minut. Po poplavih pred slabim letom, ki

Etiopija; laiška misijonarka Polona Dminik, ravnatelj MSS Matjaž Križnar in salezijanski inšpektor Marko Košnik

Etiopija; mizarska delavnica v Don Bosco Technical School

so odnesle most, se pot podaljša za skoraj uro in pol. Obnova mostu poteka zelo, zelo počasi. Tisoče ljudi, med njimi mnogo žensk in otrok, se sedaj prevaža do porušenega mosta v manjših in popolnoma natrpanih kombijih, nato morajo pešati pol kilometra z vso prtljago čez improvizirani most in zatem zopet na javni prevoz. V oči nas bode brezbržnost državnega sistema na račun ljudi, ki se še bolj pokaže, ko se peljemo po ulicah, mimo rudnikov ... Vse skupaj se zdi kot neka igra preživetja, kjer si bogati in politiki lahko privoščijo marsikaj, mladi, ženske in otroci, psi, mački, koze in ovce pa iščejo svoj delček ob glavni cesti. Vrvež ob glavni cesti ponudi podobo

Etiopija; Otroci so vedno veseli obiska

preživetja. Tu se prodaja, kupuje, prehranjuje in pije, prosjači, krade ... skratka preživi.

Do večerne sv. maše pridemo v Moatize, kjer salezijanci vodijo dve župniji in gremo naravnost v župnijo sv. Janeza Boska, ki je vodi misijonar Tone. Ustanovljena je bila pred kratkim. Zbrano občestvo v velikem pričakovanju čaka »bele« goste. Prvi stik z domačim občestvom je bil res čudovit. V zakristiji ministranti, pri maši lepo število mladih, mož in žena. Gotovo je eno najlepših doživetij, ki bi jih privoščil vsakemu, da doživi sv. mašo s tako, živo in pojočo skupnostjo. V trenutku smo postali del preprostega in globokega občestva. Najbolj navduši prav pristno doživetje skupnosti, ki zna biti in praznovati skupaj in se ji ne mudi nikamor.

Misijonar Tone je ravnatelj male salezijanske skupnosti, ki šteje štiri sobrate in dva salezijanska kandidata. V nekaj dneh smo obiskali obsežno področje.

Župnija obsega vsaj 16 različnih podružnic in pastoralnih skupnosti. Najbolj oddaljeni podružnici sta Catzue (30 km) in Ntsungu (65 km). Do njih se pride ne po cestah, ampak kolovozih. Vas Catzue smo obiskali v nedeljo popoldne, potem ko smo dopoldne že obhajali dve maši na drugih dveh podružnicah. Cerkev

oz. kapela je še v izgradnji. Ljudje so sedeli na prašnih tleh, mi pa smo stali na manjših kamnih, ki jih zbirajo, da bodo iz njih oblikovali tlak. V ponedeljek smo več kot tri ure in pol potovali in skakali po afriških kolovozih, da smo končno prispeli v oddaljeno naselje Ntsungu. Ljudje so nas dolgo pričakovali. V začetku vasi so naredili špalir in nas pospremili do lesene kapele, kjer smo darovali sv. mašo. Zbrana je bila vsa vas. Nato smo si ogledali okolico in predvsem prostor, kjer vaščani želijo postaviti novo cerkev. Misijonar Tone je že našel nekaj slovenskih dobrotnikov,

ki so pripravljeni preko Fundacije don Bosko prispevati nekaj sredstev za izgradnjo te cerkve.

Po nekaj dneh sva zapustila Moatize, Tete in ponovno odletela v glavno mesto Maputo. Salezijanski predstojnik Adolfo naju je peljal na misijon Namaacha, ki se nahaja na tromeji med Mozambikom, Svazi in Južno Afriko. Colegio Maria Auxiliadora v Namaachi nam je poznan, saj je tam do pred kratkim delovala tudi s. Zvonka Mikec. Lep sprejem so nam pripravile sestre FMA in s ponosom razkazale svojo ustanovo, ki obsega šolo, internat za revna dekleta, vrtec, oratorij, pekarno, zelenjavne vrtove ... Ogledala sva si novo zgradbo za namene vrtca, ki se gradi iz slovenskih darov, zbranih pri Pustni Sobotni iskrici. Obiskali smo tudi salezijanski noviciat, ki se nahaja v bližini. Šest novincev se pripravlja na izpoved prvih zaobljub. Če je kje prihodnost in smiselna naložba, je v dobri vzgoji novih poklicev.

Etiopija

Mozambik zapustiva 25. avgusta in se za nekaj dni ustaviva v glavnem mestu Etiopije v Addis Abebi. Sprejmeta naju salezijanski inšpektor Haillemariam in laiška misijonarka Polona Dominik. Salezijanska etiopska provinca je tudi po zaslugi Polone Dominik in salezijanca Jožeta

Etiopija; dnevni center Mekanisa, kjer oče Donatelo skrbno spremlja vse otroke

Mozambik; v cerkvi na podežlju

Andolška močno povezana s Slovenijo. Zato se nama najprej zahvalijo za vso pomoč. V dneh najinega bivanja na sedežu inšpektorije (Gotara), naju zato vodijo po različnih salezijanskih ustanovah. Polona najprej razloži, kako teče delo v projektni pisarni, kjer pokriva slovensko botrstvo za preko 600 otrok in druge projekte. Brez pomoči iz tujine bi veliki šolski in poklicni centri ne zmogli preživeti. Odnos države do teh ustanov je mačehovski in izkoriščevalski. Mekanissa je ena izmed večjih in lepših salezijanskih ustanov. Čudovita Marijina cerkev, ogromno poslopje, ki je namenjeno grafičnemu oblikovanju in tisku, električne, mehanične in druge vrste delavnice ter osnovna in srednja šola. Čudovito pa je srečati salezijance med gručo otrok in mladimi na igriščih. Med njimi izstopa misijonar Donato Galeta, ki pri svojih sedemdesetih letih živi za otroke iz ulice, jih zbira vsak dan in jim omogoča obrok hrane, igro, učenje in molitev. Obiskali smo tudi ustanovo Don Bosco Children, kjer Polona deluje kot učiteljica in vzgojiteljica. Njeno delo je občudovanja vredno, kajti živi z ljudmi in za salezijansko skupnost. Ustanova deluje samooskrbno. Fantje, ki so pobrani iz ulice, se prostovoljno odločijo, da v tej ustanovi preživijo od enega do treh let. Imajo na izbiro, da se izučijo v različnih poklicih, hkrati pa skrbijo za vrt, živali, pridelavo bio-plina, izdelujejo

Mozambik; vzreja piščancev za samooskrbo in pomoč župljanom

gradbeni material, sami urejajo celo ustanovo ...

160 km jugozahodno od glavnega mesta se nahaja mesto Zway. Iz preko dva tisoč metrov visoke Adis Abebe se teren spušča. Postaja topleje. Pokrajina je čudovito zelena. Tukaj delujeta dve zelo pomembni salezijanski vzgojno-pastoralni ustanovi. Prva se nahaja v samem mestu Zway, druga pa 10 km naprej v kraju Adamitula. Ustanova stoji ob robu vasi, okrog ograje, kjer je veliko in revno naselje. Čudovita cerkev nas dobesedno prevzame. Za njo so dolga šolska poslopja in oratorij s prostranim športnim parkom, namenjenim preko 2000 uporabnikom. Ogledata si začetke gradnje novih sanitarij, za

katere so bila sredstva zagotovljena iz Trikraljevske akcije. Prava misijonska oaza, ki pa kliče po novih delavcih. Salezijanci v Etiopiji preživljajo težke čase. To sva opazila, ko so nama predstavljali politične razmere in zatiranje, ki se dogaja na vseh ravneh. Oblast je prav v teh dneh bombardirala mesto v pokrajini Tigray, ki meji na Eritrejo. Gre za veliko bolečino in skrb, ki jo nosijo salezijanci, saj povsem nemočni opazujejo, kako se izvaja nasilje in iztrebljanje prebivalstva pred očmi celega sveta. Zvezna vlada je dolgo časa popolnoma blokirala pokrajino, da tja ni bilo mogoče dostavljati ne hrane ne pijače ne druge pomoči. Štiri skupnosti so bile tudi komunikacijsko povsem odrezane od centra. Stekla je sicer mednarodna humanitarna akcija, vendar se izvaja velika kontrola in blokada. Oblast ne zagotovi goriva in osnovnih možnosti, da bi dostavljeno hrano lahko razdelili po vaseh. Omejuje pošiljanje finančne pomoči. Ljudje so lačni in v stiski, saj so odrezani od sveta. Toda salezijanci v štirih skupnostih na tem delu se znajdejo po svojih močeh. Poskušajo pomagati tudi ilegalno, vendar pomoči ne morejo dostavljati, kakor bi jo želeli. Po skrivnih zvezah pošiljajo novice, ki pa so sicer žalostne zaradi razmer, vendar zelo spodbudne zaradi solidarnosti in pomoči, ki jo zmorejo. Ne prosijo zgolj za finančno pomoč, še več jim je pomenilo prav to, da sva jih obiskala v teh težkih časih in prisluhnili njihovi bolečini, je zatrdil salezijanski predstojnik ob slovesu. V meni ostaja nešteto misli in vtisov, o katerih bi rad in moral zapisati. Obisk je v meni prebudil novo zavezanje in potrdil pomen misijonskega dela za podporo našim misijonarjem. Uspeh obiska je bil predvsem v tem, da sem imel možnost osebno prisluhniti, videti in vsaj malo razumeti okolje, v katerem delujeta misijonarja Tone in Polona. S tem sem jim želel v prvi osebi izkazati bližino, spoštovanje in dati potrditev njunemu delu in delu vseh misijonarjev in misijonark. *Marko Košnik SDB, višji predstojnik*

Stiska v vrtcu

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, ANGOLA – MOZAMBIK

V Namaachi na podežlju imamo otroški vrtec že od leta 1998. Takoj, ko so sestre dobile nazaj (po revoluciji zaplenjen) Colegio, so najprej začele z otroškim vrtcem, ki je bil takrat zgrajen za približno 80 otrok. Tako so se ljudje počasi navajali in uvajali, da so pripeljali otroke in jim tako omogočili zgodnjo vzgojo. Na ta način pa so sestre ponovno dobile tudi stik z družinami. Potem so se počasi obnavljali ostali prostori. Tam sta danes internat in šola, v kateri je približno 1300 dijakov osnovne in srednje šole.

Počasi bo zrasla tudi jedilnica

Tudi v vrtcu je število naraščalo, kljub temu, da je prostor zelo majhen in da deluje od 7h do 12h. Ko je bila tu laiška misijonarka Katarina, je z zbranimi darovi pomagala, da se je malo obnovilo razrede in stranišča. A še vedno je ostala želja in potreba, da se zgradi še jedilnica in bi otroci lahko ostali v šoli do 15h. Zdaj dobijo otroci ob 10h malo koruznega močnika, ki ga morajo jesti kar v razredih ali na tleh v igralnici ... Prostor bi bil večnamenski, saj bi se uporabljal tudi za skupne aktivnosti otrok, predvsem kadar je dež ali preveč vroče. Zadnja leta je veliko povpraševanje za vrtec. Imamo približno 200 otrok in prostor je premajhen. Večina teh otrok gre nato, ko končajo tretje leto vrtca oziroma so dovolj stari, v prvi razred v našo šolo Maria Auxiliadora. Zaupamo v Božjo previdnost dobrih ljudi. V Mozambiku je vse zelo drago v primerjavi z drugimi deželami Afrike.

V znamenju volitev

S. AGATA KOCIPER, SALEZIJANKA, BRAZILIJA

Dragi naši sodelavci v MSS, dragi misijonski prijatelji in podporniki. Septembrski pozdrav iz vroče Amazonije. Moja pot nazaj na misijonsko polje me je srečno pripeljala do cilja. Vožnja se je zopet zavlekla za en cel dan, ker sem v São Paulu čakala 15 ur. Tam sem doživela klimatsko spremembo, saj je temperatura padla na 9 stopinj. Ko pa sem prišla v Manaus, pa je bilo zopet 34 stopinj in več. Moram priznati, da mi vročina bolj ustreza kot zima. V srcu sem vas ponesla s seboj. Izražam veselje in hvaležnost vsem, s katerimi sem se srečala ali pa smo bili v

duhu in molitvi povezani. In to naj nas povezuje še naprej. Lep dvomesečen oddih doma mi je po vrnitvi dal duška in nov polet pred amazonskimi izzivi. Sedaj se s 5. septembrom, ko je praznik Amazonije, in s 7. septembrom, ko je praznik državnosti, začena tako imenovan teden domovine. Medtem, ko so v prejšnjih časih to proslavili v šolah in družbi s korakanjem po ulicah, danes že 28. leto cerkvene in socialne organizacije prirejajo shode pod imenom »Grito dos Escolhidos«, kar pomeni »Krik izključenih«. Poudarek je na uveljavljanju človekovih pravic. Tako se bo jutri začelo s sv. mašo zunaj na velikem prostoru in nato nadaljevalo s pohodom po nekaterih ulicah, kjer bodo predstavljeni tisti, ki imajo svoje pravice kršene, vse to pa bo povezano z molitvijo, pesmimi in koreografijami. Čutiti je nekakšno »klimo« pred volitvami za novega predsednika in druge državne in občinske avtoritete, ki bodo potekale 2. oktobra. Vse se malo nagiba h kandidatom, ki delajo za uboge, izključene iz družbe, ter za ohranjanje Amazonije in nasploh vsega stvarstva. Daj Bog, da bi bili ti principi res dani v prakso in da bi zmagali pravičnost in solidarnost, tako potrebni za današnje čase v Braziliji. S hvaležnostjo in spominom v molitvi, ostanemo še naprej skupaj na amazonskih poljanah.

Ga bomo rešili?

S. MOJCA KARNIČNIK, MISIJONARKA JEZUSA KRISTUSA, KONGO

Deček na levi je v kritičnem stanju, v ustih ima polno majhnih ran

Naše delo s podhranjenimi otroki lepo poteka. Vsak teden prihaja po dodatno hrano od 70 do 100 otrok. Vsakič jih lahko nekaj odslovimo, ker se jim stanje izboljša, vsakokrat pa je tudi nekaj novih. Z delom imamo veselje, včasih pa tudi žalost. Na primer eno deklico so prinesli v silno slabem stanju. Veliko truda smo vložili, da bi jo

rešili. In ko si je že opomogla, je morala v bolnico zaradi malarije in je umrla. Ti otroci v skupini so prišli na novo. Fantek na levi je v kritičnem stanju in ima veliko ranic v ustih. Ga bomo rešili? Mogoče se je že spet kaj nakapljalo za naše otročke? Najlepša hvala. Lep občutek je to, da veš, da domovina podpira tvoje delo. Mi sami ne bi mogli nič narediti. Hvala vam!

Bi jim želeli tudi vi pomagati? Svoj dar lahko nakažete na Misijonsko središče Slovenije, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana, TR pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933, referenca: SI00 249690, namen nakazila: dar za s. Mojco Karničnik

† Simon Vrečar

17. 6. 1954 – 17. 9. 2022

V soboto, 17. septembra 2022, je v 69. letu starosti svojo življenjsko pot sklenil in k nebeškemu Očetu odšel dolgoletni sodelavec Misijonskega središča Slovenije Simon Vrečar. Rodil se je 17. junija 1954 v Moravčah v družini petih otrok. Po končani Srednji verski šoli v Vipavi se je zaposlil v Emoni. Ko je izvedel, da v misijonski pisarni iščejo računovodjo, je poslal prošnjo. Bil je sprejet in v treh tednih je že bil na novem delovnem mestu.

V svojih 23 letih službovanja v MSS je poleg računovodstva dostikrat poprijel tudi za vsa druga opravila, kot so pakiranje gradiv in različni prevozi, kar mu nikoli ni bilo odveč. Svoje delo je ves čas opravljal zvesto, predano in z veliko ljubeznijo do misijonov. Z duhovniki in misijonarji je vzpostavil lep odnos, bil dober sodelavec in prijatelj. To se je pokazalo tudi v številnih odzivih misijonarjev, ki se s hvaležnostjo spominjajo njegovega več kot dvajsetletnega služenja in delovanja na misijonskih poljanah Cerkve.

V Misijonskem središču Slovenije smo mu iz srca hvaležni za vse in ga bomo ohranili v lepem spominu.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župnije: Ankanar, Ljubljana-Rakovnik, Veržej | posamezniki: Husić Mehmed, Jenič Dušan, Pečlin Petra, Štefe Francisco, Zagar Marjan |

ADVENTNA AKCIJA | župniji: Črni Vrh, Ljubljana-Rakovnik | Jenič Dušan | **SKLAD MIVA** | župnije: Ajdovščina, Ambrus, Apače, Artiče, Babno Polje, Banja Loka, Batuje, Begunje pri Cerknici, Bela Cerkev, Bertoki, Bevke, Bilje, Blagovica, Bloke, Bočna, Bogojina, Borovnica, Branik, Braslovče, Brestanica, Breznica, Brezno ob Dravi, Brezovica, Brusnice, Bučka, Budanje, Bukovica, Bukovščica, Cankova, Celje - Bl. Anton Martin Slomšek, Celje - Sv. Cecilija, Celje - Sv. Jožef, Cerkle na Gorenjskem, Cerkle ob Krki, Cerkno, Cezanjci, Col, Catež ob Savi, Čemšenik, Črenšovci, Črešnjevci, Črešnjice, Črna na Koroškem, Črneče, Črni Vrh nad Idrijo, Črnomelj, Dekani, Dobova, Dobrna, Dobrova, Dokležovje, Dole pri Litiji, Dolenci, Domžale, Dravograd, Dražgoše, Duhovnjaki Voglje, Duplje, Dutovlje, Frankolovo, Goče, Godovič, Gomilsko, Goriče, Gorje, Gornja Ponikva, Gornja Radgona, Gornja Sveta Kungota, Gornji Grad, Gornji Logatec, Grad, Grahovo, Grgar, Griže, Hoče, Homec, Horjul, Hotič, Hotiza, Hrenovci, Hrpolje-Kozina, Idrija, Ig, Ihan, Ilirska Bistrica, Ivančna Gorica, Izlake, Izola, Jarenina, Jarše, Javor, Javorje, Jezersko, Kalobje, Kamnica, Kamnik, Kamnje, Kapla na Kozjaku, Kidričevo, Kobarič, Kočevje, Kočevska Reka, Kojko, Kokrica, Kolovrat, Kopanji, Koper, Koper - Sv. Marko, Koprivna, Korte, Kostanjevica na Krasu, Kostanjevica na Krki, Kostrivnica, Kotlje, Kranj - Drulovka/Breg, Kranj - Šmartin, Kranj - Zlato Polje, Kranjska Gora, Kresnice, Križe, Križevci pri Ljutomeru, Krkavče, Kromberk, Kropa, Kuzma, Ledine, Leskovec pri Krškem, Leskovača, Libeliče, Limbuš, Lipoglav, Litija, Ljubecna, Ljubljana-Barje, Ljubljana-Bežigrad, Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-Dravje, Ljubljana-Fužine, Ljubljana-Jezica, Ljubljana-Kašelj/Zalog, Ljubljana-Koseze, Ljubljana-Marijino Oznanjenje, Ljubljana-Moste, Ljubljana-Polje, Ljubljana-Rakovnik, Ljubljana-Rudnik, Ljubljana-Stožice, Ljubljana-Sv. Križ, Ljubljana-Sv. Peter, Ljubljana-Sv. Jakob, Ljubljana-Šentvid, Ljubljana-Siška, Ljubljana-Šmartno ob Savi, Ljubljana-Vič, Ljubljana-Zadobrova, Ljubno, Loče pri Poljčanah, Lokavec, Loški Potok, Lucija, Luče, Makole, Mala Nedelja, Maribor - Brezje, Maribor - Pobrežje, Maribor - Radvanje, Maribor - Sv. Janez Bosko, Maribor - Sv. Jožef, Maribor - Sv. Križ, Maribor - Sv. Magdalena, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Tezno, Marija Snežna, Martjanci, Mavčiče, Mengeš, Miren, Moravče, Mošnje, Motnik, Murska Sobota, Naklo, Nova Cerkev, Nova Gorica - Kapela, Nova Gorica - Kr. Odršenik, Nova Osolica, Odranci, Ojstrica, Olimje, Opatje Selo, Ormož, Osek, Otlica, Ovshe, Pečarovi, Peče, Petrovče, Pirniče, Pivka, Planina, Planina pri Rakeku, Podbrdo, Podbrezje, Podčetrtek, Podgrad, Podgraje, Podkraj, Podlipa, Podnanos, Podsreda, Podzemelj, Polensak, Polhov Gradec, Poljane nad Šk. Loko, Poljčane, Polje ob Sotli, Poljšnik, Polzela, Ponikva, Portorož, Postojna,

Prebold, Predvor, Predoslje, Preserje, Prevalje, Prihova, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptuj, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Rače, Radeče, Radlje ob Dravi, Radmirje, Radovljica, Rakitna, Rateče Planica, Ravne na Koroškem, Razbor pri Slovenj Gradcu, Razkrižje, Remšnik, Renče, Reteče, Ribnica, Ročinj, Rogaška Slatina, Ruše, Sava, Sela, Selca, Sele, Sevnica, Sežana, Slivnica pri Mariboru, Sočerga, Sodražica, Solkan, Sostro, Spodnja Idrija, Spodnja Polskava, Spodnja sv. Kungota, Središče ob Dravi, Srednja vas v Bohinju, Sromlje, Stara Osolica, Stari trg ob Kolpi, Stari trg pri Ložu, Stična, Stoperice, Stolna župnija Novo Mesto, Stranice, Strojna, Struge, Strunjan, Studeno, Sv. Ana v Slov. Gorici, Sv. Andraž nad Polzelo, Sv. Andraž v Halozah, Zg. Leskovec, Sv. Anton v Slov. Gorici, Sv. Barbara v Halozah-Cirkulane, Sv. Barbara v Slov. Gorici, Sv. Bolfenk na Kogu, Sv. Duh - Veliki Trn, Sv. Duh pri Škofji Loki, Sv. Florijan ob Boču, Sv. Florijan v Dolici, Sv. Helena-Dolsko, Sv. Jakob ob Savi, Sv. Jernej pri Ločah, Sv. Jošt na Kozjaku, Sv. Jurij ob Taboru, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Križ nad Mariborom, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Lenart nad Laškimi, Sv. Lenart v Slov. Gorici, Sv. Lenart-Podgorci, Sv. Lovrenc na Dravskem Polju, Sv. Lovrenc nad Štorami, Sv. Lovrenc-Juršinci, Sv. Marija v Puščavi, Sv. Marjeta niže Ptuj, Sv. Martin pri Vurberku, Sv. Miklavž ob Dravi, Sv. Miklavž pri Ormožu, Sv. Ožbalt ob Dravi, Sv. Peter na Kronske Gori, Sv. Peter pri Mariboru, Sv. Rok ob Sotli, Sv. Rupert nad Laškimi, Sv. Štefan, Sv. Trojica nad Cerknico, Sv. Trojica v Slov. Gorici, Sv. Venčesl, Sv. Vid na Planini, Sv. Vid nad Cerknico, Sv. Vid nad Valdekom, Sv. Vid pri Ptuj, Sveta Gora, Svetinje, Svibno, Šempas, Šempeter v Savinjski dolini, Šenčur, Šentgotard, Šentjanž, Šentjanž na Vinski Gori, Šentjerne, Šentjur pri Celju, Šentjurij-Podkum, Šentlambert, Šentlovrenc, Šentožbolt, Šentvid pri Grobelnem, Šentvid pri Stični, Šentviška Gora, Škocjan, Škocjan pri Turjaku, Škofje, Škofja Loka, Škofja Loka-Suha, Škofljica, Šlovec, Šmarje pri Jelšah, Šmarje pri Kopru, Šmarjeta, Šmartno pod Šmarno Goro, Šmartno pri Litiji, Šmartno pri Slovenj Gradcu, Šmartno v Rožni Dolini, Šmartno v Tuhinju, Šmihel, Šmihel pri Žužemberku, Šostanj, Spitalič, Št. Ilj pri Velenju, Št. Peter - Otočec, Štanjel, Šturje, Teharje, Tinje, Tišina, Tomišelj, Toplice, Trata - Gorenja vas, Trbovlje - Sv. Marija, Trebelno, Trebnje, Trnje, Trstenik, Tržič, Tunjice, Turnišče, Vače, Vavta vas, Velenje - Sv. Marija, Velenje - Sv. Martin, Velika Nedelja, Velike Lašče, Veliki Gaber, Videm - Krško, Vipavski Križ, Vitanje, Vodice, Vogrsko, Vojnik, Vrabče, Vranja Peč, Vransko, Vrhnika, Vrh-Sv. Trije Kralji, Vrtojba, Vuhred, Vurberk, Zabukovje, Zagorje, Zagradec, Zali Log, Zaplana, Zasip, Zgornja Polskava, Zgornji Tuhinj, Zibika, Zreče, Žabnica, Žalna, Železniki, Želimlje, Žužemberk | posamezniki: Adrinek Anica, Albert Štefanija, Albreht Ivan, Ambrož Jasmina, Andlovac Irena, Bajc Ana, Bambič Katarina, Banovec Miha, Barat Rozalija, Baruca Tanja, Benčina Nadja s.p., Bernard Bogomir, Bizjak

Milojka, Bizjak Velikonja Mirjam, Bogataj Darko, Boh Vesna, Bole Lilijana, Bolka Jana, Božič Gabrijela, Božič Jernej, Božič Magda, Brataševac Cenka, Brelih Branko, Brezovšek Ana, Brezovšek Karel, Bricelj Bogdan, Brodar Maksimiljan, Brunšek Andreja, Brus Kristina, Bučar Stanislava, Bunderla Danilo, Burger Tomaž, Burja Vladislava, Cander Slavko, Cencelj Matija, Cerkev Srca Jezusovega, Cerkev Sv. Trojice Ljubljana, Cimrmančič Bernarda, Cuderman Jurij, Cvetličanin Cendak Irena, Časl Skok Ana, Čavlovič Draga, Čemažar Marina, Česen Matjaž, Čuš Marija, Čušin Mojca, Dobrota Lidija, Dolenc Barbara, Dolenc Janez, Dolinšek Tatjana, Družina Kristusa Odrašenika, Družina Pance, Duhovniški Dom Mane Nobiscum, Durič Štefka, Fajdiga Stanko, Ferluga Marija, Fikfak Metod, Finvis d.o.o., Frančiškanski Samostan Brezje, Frančiškanski Samostan Kamnik, Frančiškanski Samostan Sveta Gora, Frece Aleš, Frelih Nada, Furar Anton, Furman Marjeta, Gantar Jože, Gasparovič Marta, Gerhold Lojzka, Golničnik Marjan, Gorenc d.o.o., Gorjup Marija, Gostečnik Bernarda, Grad Aleš, Grmek Bojana, Grmek Gregor, Habjan Križaj Antonija, Horvat Franc, Horvat Marija, Hrenko Marjan, Hribernik Janja, Hribernik Marija, Hrovat Nika, Hrustek Mojca, Humar Marija, Humar Romana, Inglič Verčica, Iskra Jože, Ivančič Kristina, Jagodic Vilfan Alenka Helena, Jagrič Križman Ines, Jamnik Janez, Jan Davorin, Janžekovič Matej, Javornik Ivan, Jekovec Vrhovšček Maja, Jeler Anton, Jelovčan Branka, Jenič Dušan, Jereb Batagelj Miriam, Jereb Tanja, Jerič Franc, Jerman Milena, Jeromel Martina, Jeromen Kavčič Marija, Jeromen Peressutti Ana, Jesenovec Marjan, Jezeršek Janez, Jovanovič Petra, Juhant Branka, Juvan Franc, Kapucinski Samostan, Kastelic Meta, Kavčič Janez, Kavčič Štefka, Klenovšek Katarina, Kobal Joško, Kobal Tine, Kobale Damjan, Kocijančič Viktor – Janko, Kociper Jože, Kodolja Ambrož, Kodre Petra, Kodrič Ivan, Kokalj Magdalena, Kokot Branka in Franc, Kokovnik Zofija, Kolander Tadeja, Kolenc Peter, Kolenko Vladimir, Konda Helena, Korelc Anamarija, Koren Andrej, Koren Jerica, Koren Jožef, Korenjak Roman, Košir Janez, Košir Samo, Košir Tilen, Košmrlj Mitja, Kotnik Zofija, Kovačič Ladislav, Kovačič Šubic Mateja, Kranjc Anica, Kranjc Pavel, Krašovec Darko, Kravos Stojan, Krečič Peter, Krečič Slavica, Krivec Branka, Križman Marija, Križnar Olga, Krk Jurij, Kržišnik Franci, Kumer Silvo, Kušar Mihael, Kušar Slavka, Lahajnar Družina, Lapoš, Leban Nataša, Lebar Ivica, Lenart Marija, Lipušček Marjan, Ložar Tatjana, Macedoni Anica, Majster s.p., Marinko Nada, Markelj Gregor s.p., Markeš Marija, Mertelj Otilija, Mikeln Petra, Milavec Darja, Mlakar Ferdo, Mlakar Režika, Modic Darja, Mohar Jernej, Mohorič Jernej, Možina Bogdana, Mrak Janez, Murn, Mušič Lina, N.N., Nabergoj Petra, Nartnik Zdravko, Novak Peter, Novak Janja,

Novak Milan, Nussdorfer Leonija, Oberwalder Jože, Ocvirk Vida, Okršlar Sergeja, Omerza Damijan, Pajtlar Jožef, Pavli Alenka, Pavlič Gregor, Pavlovčič France, Pečarič Podobnik Karmen, Pečjak Irena, Pene Anja, Perko Iztok, Perko Meta, Petači Fanika, Petarka Marija, Peternej Irena, Petrič d.o.o., Pevec Andrej, Pihlar Maruša, Pilič Petar, Pirc Dragica, Pirc Janko Jožef, Pižmoht Marija, Plut Andreja, Podberšič Ivo, Podkrižnik Jožef, Podobnik, Podobnikar Janez, Pograjc Helena, Poklukar Gregor, Pokrivač Marija in Tomaž, Polenšek Zlatka, Porok Andreja, Potisek Helena, Praček Aleš, Prelec Martin, Premrl Vilma, Prevč Bernarda, Primos d.o.o., Prnaver Marko, Prnaver Miran, Prnaver Olga, Pšeničnik Marjana, Puc Ber Veronika, Puhar Olga, Purger Simon, Računko d.o.o., Ramšak Katja, Ravnikar Marija, Rejc Marjana, Rejc Sušnik Simona, Rejec Jožica, Rek Marjan, Rihter Franc, Rodman Hieronim, Rojec Jože, Rola Vesna, Rovšek Peter Tomaž, Rozman Elizabeta, Rozman Simon, Rožič Pfajfar Mirjam, Rustja Božo, Saje Brigita, Salezijanski zavod Veržej, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Sebanc Danica s.p., Selan Jurij, Sestre Franciškanke, Sestre Sv. Križa, Simonič Valentin, Skok Urška, Skribe - Dimec Darja, Skubec Darja, Sladič Gordan, Slana Kristijan, Slokan Janez, Snoj Janko, Springer Marko, Steblovnik Andreja, Stopinšek d.o.o., Strah Darja, Stražar Marko, Stražiščar Elizabeta, Strnad Alenka, Stropnik Ivan, Suhadolnik Franc, Suhoversnik Jožefa, Sušec Karmen, Šabjan Jožefa, Šavli Marija, Šef Lara in Samo, Šenk Marko, Šiška Marko, Škerlj Ivanka, Škodlar Marta, Škof Avgust, Škorjanc Anica, Škvarč Marko, Štolcar Petrovič Marija, Štrbenk Peter, Šumljak Ivan, Šušanj Marko, Švara Grozdana, Tadini Barbara, Tanske Aloyz, Terčon Brezigar Marinka, Tičar Andreja, Trenulj Pavla, Trobiš Andreja, Trošt Andrej, Trošt Peter, Trstenjak Franci, Trunkelj Franc, Turk Zlata, Turnšek Zvonko, Tušar Bernarda, Tušar Mihaela, Vadnov Tanja, Vidmar Tomaž, Vojašnica Cerkle ob Krki, Voljč Marija, Vovko Marija, Vrabec Jernej, Vrbič Zdravko, Vrečič Primož, Vrtovec Marija, Vruc Milena, Vuk Edvard, Zakotnik Andrej, Zalar Tomaž, Zemljč Maja, Zorman Jožica, Zupančič Jože, Žakelj Roman, Žižek Slavko, Žužek Pavel | **SKLAD ZA LAČNE** | župnija Preloka | posamezniki: Adamič Ana, Benčina Nadja s.p., Cimrmančič Bernarda, Figini Lorela, Francelj Irena, Harej Janko in Metka, Jenič Dušan, Jeromen Kavčič Marija, Kebe Janez, Kljun Ana, Kobal Klavdija, Kozlovič Lenka, Kožuh Simon, Krašna Uroš, Kržan Ana, Kržišnik Franci, Kunaver Tomaž, Kunič Ivana, N.N., Medvesek Viljem, Mršnik Bernarda, Paulus Magda, Rozman Elizabeta, Sečnjak Maja, Sitar Ivanka, Tajnikar Matej | **SKLAD ZA MISIJONE** | posamezniki: Bele Franc, Bizjak Franc, Blažič Mihael, Boltar Šavli Marija, Brezovnik Janez, Cergol Janez, Cevka Janez, Frančiškanski Samostan Brezje,

Gregorc Ivan, Gregorc Sara, Greif Boris, Harsanyi - Noner Stanka, Jenič Dušan, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kužnik Francka, Likar Sebastjan, Ljuman d.o.o., Magdič Olga, Mernik Franc, Mernik Zinka, Mikulin Olga, Mlakar Irena, Mohorič Slavica, N.N., Paškič Ilija, Paulus Magda, Perko Iztok, Perovšek Francka, Pirc Janko Jožef, Podkrižnik Jožef, Pogorevc Albert, Rastresen Marija, Rihtar Francišek, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Sirk Saksida Marija, Slokar Darja, Suhadolnik Franci, Šamperl Janez, Šiško Milka, Štanta Darinka in Lovrenc, Štrancar Marjeta, Zorenč Davorina | **ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV** | posamezniki: Harej Janko in Metka, Jenič Dušan, Jerič Franc, Stražiščar Elizabeta | **SKLAD ZA GOBAVCE** | Jenič Dušan | **SKLAD ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Brce Alojzij, Jenič Dušan, Mavrek Renata, N.N., Remic Primož | **ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV** | Jenič Dušan | **SKLAD ZA MISIJONE V RUANDI IN BURUNDIJU** | Jenič Dušan | **ZA GRADNJO CERKVA V MISIJONIH** | posamezniki: Jenič Dušan, Sanič Luka, Vogrinčič Mateja | **ZA MISIJONSKO VAS** | Jenič Dušan | **VODNJAKI - ZAMBIA** | posamezniki: Anžlovar Terezija, Jenič Dušan | **MAŠNE INTENCIE** | posamezniki: Jenič Dušan, Marinko Anton | **MISIJSKA DOMAČIJA** | župnija Polhov Gradec | **MISIJO MATANGA** | posamezniki: Grošelj Izidor, Jenič Dušan, Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica | **RIŽEVA POLJA** | Jenič Dušan | **CIKLON MADAGASKAR** | Jenič Dušan | **POMOČ - POSLEDICE KORONAVIRUSA** | Jenič Dušan | **ZA BEGUNCE** | Jenič Dušan | **MISIJO AMPITAFI** | Jenič Dušan | **S. MARTA MEŠKO** | posamezniki: Jenič Dušan, Ramovš Vera | **JOŽE ADAMIČ** | Jenič Dušan | **PAVEL BAJEC** | Jenič Dušan | **PETER IVANČIČ** | Jenič Dušan | **S. ANKA BURGER** | posamezniki: Brce Alojzij, Jenič Dušan, Maras Tomaž, župnijska Karitas Vodice | **S. METKA KASTELIC** | Jenič Dušan | **S. VIDA GERKMAN** | posamezniki: Jenič Dušan, Jeromen Kavčič Marija | **S. VESNA HITI** | posamezniki: Dolinšek Tatjana, Jenič Dušan, Lajevec Janja, Oblak Marija, Pirih Marija, Strnad Alenka | **TONE KERIN** | posamezniki: Colner Justina, Jenič Dušan, Lah Benjamin, N.N., Nussdorfer Leonija, Šušteršič Ivana, Vogrinčič Vera | **TONE OVTAR** | Jenič Dušan | **S. AGATA KOCIPER** | posamezniki: Jenič Dušan, N.N. | **JANEZ KRMELJ** | posamezniki: Bolta Marjana, Jenič Dušan, Kolander Tadeja, N.N., Pirc Dragica, Ramovš Vera, Ravnikar Marija, Šparovec Janez, Vrtačnik Brigita, Zgubič Evgen | **S. ANDREJA GODNIČ** | posamezniki: Gorenc Ljudmila, Gregorc Ivan, Habjanič Jožica, Jenič Dušan, Kobal Damjana, Perko Meta, Pirc Dragica, Pirih Marija, Rustja Andreja, Štuhec dr. Ivan, Wonderlife d.o.o., Žgur Miro | **DANILO LISJAK** | posamezniki: Bonutti - Hajdinjak Kamila, Harej Janko in Metka, Kette Lucija, Krevelj Branko, N.N.

Darovi objavljenih so na naš račun prispeli v obdobju med 26. 7. 2022 in 20. 9. 2022. Hvala vsem.

| **TOMAŽ MAVRIČ** | posamezniki: Malalan Nika, Škoflek Mirko | **IVAN BAJEC** | Pirc Mirjam | **JANEZ MIHELČIČ** | Jenič Dušan | **S. ZVONKA MIKEC** | posamezniki: Jenič Dušan, Murn, Strnad Alenka | **MISIJO ARKATE TEREZIE** | posamezniki: Jenič Dušan, Kranjc Rafael | **JANEZ MESEC** | posamezniki: Jenič Dušan, Šimnic Apolonija | **PEDRO OPEKA** | posamezniki: Bohak Ivan (Janko), Bolta Marko, Čuk Marija, Golob Jan, Gorenšek Damijan, Herman Petra, Hočever Janko, Jenič Dušan, Kette Lucija, Kham Alenka, Lah Benjamin, Leskovec Tomaž, Mali Marija, Mastnjak Marjana, N.N., Perovšek Francka, Remec Anica, Rus Valerija, Slovenska Karitas, Snaj Irena, Segula Zdenka, Zgonc Marija, Stanko Rozman, Ravnikar Marija | **S. JOŽICA STERLE** | Jenič Dušan | **ŠKOF MARTIN KMETEC** | posamezniki: Jenič Dušan, N.N. | **S. MARJETA ZANJKOVIČ** | posamezniki: Harej Neva in Rajko, Jenič Dušan, Pečnik Anica, Zadravec Roman | **SALOMONOV OTOKI** | posamezniki: Jenič Dušan, N.N. | **ANTON GRM** | Jenič Dušan | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Jenič Dušan, Muller Marija, N.N., Nussdorfer Leonija | **LOJZE PODGRAJŠEK** | posamezniki: Jenič Dušan, Povh Jože, Verdnik Alojz | **BARBARA ČUK** | Jenič Dušan | **S. ANICA STARMAN** | posamezniki: Jenič Dušan, Muller Marija, N.N. | **S. MILENA ZADRAVEC** | posamezniki: Colnar Marija, Jenič Dušan, Jeralič Martina, Kljun Ana | **S. ANITA POLJAK** | Jenič Dušan | **S. FANI ŽNIDARŠIČ** | posamezniki: Jenič Dušan, Souidi Zavrl Nada | **JANEZ MUJDRICA** | Jenič Dušan | **JANEZ SEVER** | Jenič Dušan | **S. LJUDMILA ANŽIČ** | posamezniki: Daksobler Ljudmila, Jenič Dušan, Lazar Jožica | **S. ANA SLIVKA** | Jenič Dušan | **S. BARBARA PETERLIN** | posamezniki: Jenič Dušan, Lajevec Janja, Mežan Olga, Pšeničnik Marjana | **S. DORICA SEVER** | posamezniki: Jenič Dušan, Oblak Marija | **STANE KERIN** | župnija Kranjska Gora, Mirna, Rateče Planica, Šmarje Sap | posamezniki: Jelušič Ljubica, Jenič Dušan, Kern Jože, N.N. | **S. URŠA MARINČIČ** | župnija Maribor - Sv. Janez Krstnik | posamezniki: Jagodic Leon, Jakofčič Darja, Jenič Dušan, Jeromen Peressutti Ana, Lazz, N.N., Novak Janja, Pisk Tomaž, Rus Marjan, Sušnik Kolbezen Barbara, Šilc Herga Vojka, Šilc Marinčič Andreja, Špelčič dr. Miran | **S. MOJCA KARNIČNIK** | Jenič Dušan | **MISIJO CRIPAM - BRAZILIA** | posamezniki: Jenič Dušan, Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid | **BR. MIHA MAJETIČ** | posamezniki: Jenič Dušan, N.N., Škoflek Mirko | **MARIJINE SESTRE - UKRAJINA** | posamezniki: Avbar Marija, Čuk Dragi, Gladek Maja, Jelaska Mario, Jelovčan Janez, Jenič Dušan, Kočar Stanislav, Malovrh Mojca, N.N., Radešek Darja, Razingar Irena, Remec Anica, Rozina Roman, Stražar Marjana, Sušec Karmen, Zajec Marija, Žonta Aljaž | **MARIJINE SESTRE - BENIN** | Jenič Dušan | **POLONA DOMINIK** | posamezniki: Jenič Dušan, Kern Franciška, Kovač Jurčenko Urška, Pirih Marija, Šibal Janez

Priporočeni dar za tisk Misijonskih obzorij za leto 2022 je 9€.

Praznovanje Misijonske nedelje 23. oktober 2022

OSREDNJA SLOVESNOST BO V ŽUPNIJI ROGAŠKA SLATINA

**Misijonska maša za študente
in pogovor z misijonarji**

- sreda, 19. 10. 2022 ob 19. uri
v cerkvi Marijinega Oznanjenja
na Tromostovju v Ljubljani

**Nedelja, 23. 10. 2022 osrednja
slovesnost Misijonske nedelje
v župniji Rogaška Slatina:**

- ob 15. uri molitvena ura in pogovor
z misijonarji
- ob 16. uri slovesno bogoslužje,
ob somaševanju duhovnikov
in misijonarjev ga bo vodil
škof Maksimilijan Matjaž

